A Klondike-i lány

Aranyláz, vágy, túlélés és a szabadság ára a Yukon vadonjában

írta: Victoria Cross

Szerzői jog

A Klondike-i lány

© 2026 Library of Alexandria.

Minden jog fenntartva.

Az ebben a kiadásban létrehozott eredeti szerkesztői anyag, átdolgozások, elrendezés és dizájn szerzői joga a Library of Alexandria tulajdona. E védett elemek egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható visszakereső rendszerben, és semmilyen formában, semmilyen módon nem továbbítható a Library of Alexandria előzetes írásbeli engedélye nélkül, kivéve, ha az alkalmazandó jogszabályok ezt megengedik.

Kiadja a Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Tartalomjegyzék

Bevezetés.....2
Mottó.....5
1. fejezet.....6
2. fejezet.....24
3. fejezet.....46
4. fejezet.....76
5. fejezet.....95
6. fejezet.....118
Utószó.....140

Előszó
Üzenet az olvasóhoz

Az emberiség történetének legnagyobb könyvtárát építjük újjá

Több ezer évvel ezelőtt az Alexandriai Könyvtár volt a világ tudásának központja — menedék, ahol minden ismert civilizáció bölcsességét összegyűjtötték és szabadon megosztották.

Aztán elveszett.

Most újjáépítjük — és Önt is szeretettel várjuk, hogy csatlakozzon hozzánk.

A Library of Alexandria célja, hogy a Föld minden lakója számára hozzáférhetővé tegyen minden könyvet — nemcsak nyomtatott formában, hanem minden nyelven, minden formátumban és minden olvasó számára.

Így valósítjuk meg:

- **Prémium nyomtatott kiadások, valódi nyomdaköltségen** - Bármelyik könyvet megrendelheti kiváló minőségű puhafedeles kiadásban, elegáns keménytáblás kötésben vagy lenyűgöző díszdobozos kiadásban — és csak a nyomtatás tényleges költségét fizeti. Nincs felár. Nincsenek közvetítők.
- **Korlátlan hozzáférés a legnagyobb művekhez** - Élvezze több ezer időtlen klasszikus művét — Platóntól Shakespeare-en át Tolsztojig — gyönyörű, modern e-könyv- és hangoskönyv-kiadásokban. Olvasson és hallgasson korlátok nélkül — bárhol is él, minden olvasó számára.
- **Modern fordítások minden nyelvre és nyelvjárásra** - Újragondoljuk a klasszikusokat, hogy világos, közérthető nyelven szólaljanak meg — és minden elképzelhető nyelvjárásra lefordítjuk őket. Mindenki megérdemli, hogy megértse az emberiség legnagyobb gondolatait.

Ha felkeresi a **LibraryofAlexandria.com** oldalt, nem csupán könyvekhez fér hozzá — csatlakozik egy világméretű mozgalomhoz, amely a civilizáció bölcsességének helyreállításáért, megőrzéséért és megosztásáért dolgozik.

Csatlakozzon még ma a LibraryofAlexandria.com oldalon

Együtt gondoskodunk róla, hogy az emberi bölcsesség fénye soha többé ne hunyjon ki.

Hálával,

A Modern Library of Alexandria csapata

Látogasson el ide:
www.libraryofalexandria.com
Vagy olvassa be az alábbi kódot:

Bevezetés

A Klondike-i lány az északi határvidéket nem a könnyen megszerezhető szabadság ígéretének, hanem erkölcsi tájnak ábrázolja. A hideg és a távolságok érzékletessé teszik a gazdagság utáni sóvárgást, az elbeszélő felháborodása pedig lerántja a leplet az aranyásás romantikus csillogásáról. A tél és a sötétség több egyszerű háttérnél ebben a könyvben: olyan hangulatot teremtenek, amelyben az emberi becsvágy lázasnak és különös módon jelentéktelennek tűnik. A történet egy dawsoni szalonban kezdődik, és már az elején felteszi a kérdést, mit tesz az aranyra épült város azokkal, akik benne élnek. Kevés aranylázról szóló történet indul ilyen nyílt megvetéssel maga az aranyláz iránt.

A regény szerkezete tömör, határozott elbeszélői hangja pedig egy végigvitt erkölcsi érvelés erejével ruházza fel. A mottója azt kérdezi, mire nem képes a halandó emberi szív az arany utáni sóvárgásért, a könyv pedig sokféle nézőpontból igyekszik választ adni erre.

A szerző és az ő északi világa

Victoria Cross Annie Sophie Cory írói álneve volt. Az angol írónő 1868-ban született, és részben Indiában nevelkedett. Az 1890-es évektől népszerű romantikus regényeket írt; műveit gyakran merésznek tartották, mert szenvedélyes, önálló érzésekkel ruházta fel a nőket, és ezt nyíltan ki is mondta. A Six Chapters of a Man's Life című regénye az 1890-es években jelent meg, prózájában pedig olyan módon foglalkozott a vággyal és a társadalmi konvenciókkal, hogy az vitákat válthatott ki.

Apja a brit hadseregben szolgált, gyarmati indiai neveltetése pedig első kézből adott neki tapasztalatot távoli vidékekről és megpróbáltatások közepette élő emberekről. Érdemes ismerni

ezt a hírnevét. Olyan szerző könyve ez, aki kedvelte a szabályszegő hősnőket.

A regény az 1890-es évek végi klondike-i aranyláz idején játszódik, amikor tízezrével indultak az aranyászók a Yukonhoz, miután 1896-ban aranyat találtak Dawson közelében. Sokan azokon a meredek északi hágókon át érkeztek, amelyeket a nyitóoldalak leírnak, Dawson pedig szinte egyik napról a másikra szalonokkal, tánctermekkel és a patakok mentén kijelölt bányatelkekkel teli várossá nőtt. Az út embert próbáló volt. A határállomásokon szolgáló kanadai lovasrendőrök visszafordítottak mindenkit, aki nem tudott felmutatni körülbelül egy évre elegendő élelmet és felszerelést – ez nagyjából egy tonnát tett ki –, így az aranyászók többsége sok kimerítő fordulóval hordta fel a holmiját az ösvényen.

Dawson ott fekszik, ahol a Klondike folyó a Yukonba torkollik; télen a folyó jege megállította a gőzhajókat, így tavaszig sokkal nehezebb volt utazni és híreket kapni a külvilágból. Jack Londonhoz hasonló írók belülről mutatták be ezt a világot, és tették híressé. Cross mást kínál: romantikus hangvételű, merész vonásokkal megrajzolt erkölcsi példázatot, amelyet jobban érdekel, mit tesz a láz az ember jellemével, mint a bányászat gyakorlati oldala.

Ma éppen merészsége miatt érdemes olvasni a könyvet. Ablakot nyit arra, hogyan képzelte el a korszak a határvidéket: olyan helyként, ahol lehullanak a tisztes szokások, és valami nyersebb tör felszínre. Emellett eleven, lendületes portrét rajzol egy fiatal nőről, aki pisztolyt hord, önállóan él, és kevés türelme van a körülötte lévők kegyeskedő szólamaihoz. A western, a kalandregény vagy a világtól elzárt társadalmak drámája iránt érdeklődő olvasók ismerős örömöket találnak benne, összetéveszthetetlenül viktoriánus–edwardi ízzel.

Katrine Dawsonban

A történet középpontjában Katrine Poniatovszkij áll, egy feltűnően öntudatos fiatal nő, aki egyedül él egy dawsoni

faházban, a Yukon aranyláz idején felvirágzott városában, az északi tél kellős közepén. Egy szalontulajdonos lánya, fáradt megvetéssel tekint az őt körülvevő, aranylázban égő tömegre, és alig kötik azok a szabályok, amelyek máshol a nőkre vonatkoznak. Vajon mit kezd egy ilyen ember egy olyan várossal, ahol a legújabb érkezőtől a leggazdagabb bányatelek-tulajdonosig mindenki ugyanarra vágyik?

A könyv hat fejezetből és egy epilógusból áll; a fejezetcímek a várostól egy rajta kívüli szurdokig vezetnek. A történet lendületes. Az érzelmes, ítélkezni kész elbeszélő gyakran hosszan hömpölygő mondatokkal teremti meg a hangulatot, még mielőtt a szereplők megjelennének. A hideg, a sötétség és a hó leírásai legalább olyan fontosak, mint bármi, amit a szereplők mondanak. A párbeszédek egyszerűek és gyorsak, a hangvétel pedig a romantika, a melodráma és a metsző társadalomkritika elegye, néha egy-egy felvillanó humorral.

Gyakorlatilag nincs szükség semmilyen előkészületre. Kevés a szereplő, a helyszínt könnyű elképzelni, a nyitóoldalak pedig a könyv leghangulatosabb részei közé tartoznak.

Mire figyeljen olvasás közben?

Néhány kérdés húzódik meg a történet mélyén. Megvédi-e Katrine önállósága egy olyan helyen, ahol nagyra értékelik a keménységet, vagy inkább valamilyen árat kell fizetnie érte? Stephen Wood misszionáriusi munkára készülve érkezik a szalonba, és az ő példája mutatja, milyen gyorsan elérhet a város láza még egy más terveket szövögető újoncot is. Milyen messzire ér hát ez a sóvárgás, és valóban immunis rá bárki? Az elbeszélő pedig úgy nevezi a nappali világosságot, hogy „Isten dicsőséges ajándéka az emberiségnek". Mit jelent ez az ajándék egy olyan vidéken, ahol olyan sokáig tart a sötétség, és mit kezd a könyv azzal az elképzeléssel, hogy ez az északi város a világ olyan szeglete, ahol mindenki más, mint bárhol másutt?

Mottó

Mire nem hajtod a halandók szívét, átkozott aranyéhség?

1. fejezet

Egy éjszaka a városban

Éjszaka borult Alaszkára – fekete, könyörtelen éjszaka. Áthatolhatatlan sötétség fátyla ereszkedett a hómezőkre, a jégmezőkre és a Yukonra, amelyet jégbilincse fogva tartott, s amely most aludt; a kegyetlen hágókra is, ahol vérző lábnyomok vésték az ösvényeket. Nap mint nap, amíg csak tartott a nappali világosság – Isten dicsőséges ajándéka az emberiségnek –, ezek a hágókon át, a hófödte csúcsok között vezető ösvények, s maguk a csúcsok is az emberi kegyetlenség, bujaság, kapzsiság és önzés ocsmány jeleneteinek színhelyei voltak. Nap nap után lassú, rettenetes emberáradat kanyargott át a hágókon, akár egy sötét, lomha folyó, verítéket és robotot, gyötrelmet, kínzást, szenvedést és halált hozva magával. Amíg a ragyogó nap vezette őket a nyugodt, kék nyári ég alatt, férficsapatok dolgozták és küzdötték át magukat a hágókon, süketen a szánalom, az irgalom és az igazság szavára, süketen mindenre, csak a kapzsiság őket előre hajtó lármájára nem. Eltaposták a gyengéket és az öregeket, összezúzták az elesetteket; mindenki a magáét markolta és kaparintotta meg, erejét tartalékolta, és még a szomszédján sem segített. Kiéheztették türelmes málhás állataikat, amelyeket magukkal hoztak, s amelyek készek voltak osztozni a munkájukban, a jutalmukban azonban nem; kivont késekkel hajtották tovább a szegény, támolygó, kimerült jószágokat, agyonverték őket, amikor terhük alatt összerogytak, szemükben a bánattal, vagy otthagyták őket, hogy lassan megfagyjanak, ahol elterültek. A férfiak egész nyáron előrenyomultak, siettek, harcoltak, öldököltek, és eljutottak az aranymezőkre. A hágók némán tanúi voltak minden szörnyűségnek és az ártatlan vérontásnak. Aztán maga a Természet avatkozott közbe. A tél fekete függönyként ereszkedett a világra, a hágók pedig bezárultak a férfiak mögött: hótorlaszok töltötték meg őket, elfedve a csontokat, a vért és a mély, sáros csuszamlásokat,

amelyeket csúszó lábnyomok barázdáltak ott, ahol a küzdő, fuldokló életek véget értek. A folyó is bezárult mögöttük, jege pedig napról napra vastagodott. A férfiak a táborokban rekedtek, nem volt kiút.

És most, a téli éjszaka sötétjében, olyan hidegben, amelyet ember nem élhetett túl, béke honolt. Egyetlen hang sem hallatszott: a hó nem olvadt el, és nem hullott le a magas fenyőkről; a patakok vize kőkeménnyé fagyott, nem csörgedezett; sem madár, sem állat nem mozdult, egyetlen levél sem zörrent, egyetlen gally sem hullott le.

Ám a néma csúcsokon és a kietlen hágókon, a mereven álló fenyőkön túl, lenn a sötétségben vöröses derengés lebegett a levegőben: különös, sárgás, reszkető fényköd, amely ott lebegett, nyugtalanul mozgott, mégis a fehér föld és a fekete ég között függött. Körös-körül fenséges béke, nyugalom és csend honolt, a természetet némaság burkolta. A vibráló, imbolygó fényköd azonban lázasan táncolt a sötétben, és az emberről árulkodott. Ez volt a Dawson városa fölött lebegő nyugtalan fényfelhő.

A Pisztolylövés első szalonjában – Dawson kedvenc és legsikeresebb, ráadásul legtalálóbb nevű ivójában – a hideget úgy-ahogy sikerült visszaszorítani. A terem két végében egy-egy hatalmas kályha állt, teletömve tüzelővel; az összes ablakot szorosan becsukták, és a lámpák vidáman lobogtak a meszelt falak előtt.

Ebben az órában zsúfolásig megtelt a terem; az egyetlen, a söntéssel szemközti ajtó félpercenként kitárult, hogy beengedjen egy vagy több alakot, akik csatlakoztak a bent gőzölgő, ivó, hangoskodó tömeghez. Odakint havazott. Amikor kinyílt az ajtó, látni lehetett a hulló pelyhek fehér függönyét a sötétben. Hóval telt meg a levegő: azzal a kegyetlen, könnyű, száraz hóval, amely olyan finom és éles, mint a jégpor, s amelyet az északi szél hajtott maga előtt. A belépők magukkal hozták a havat; finom dérpora rátelepedett bundájukra, és vastagon megült fókabőr sapkájuk felhajtott karimájában.

Délután sikeres aranylelőhelyre bukkantak, és a férfiak izgatottan, türelmetlenül várták a híreket. Mindenki a

Pisztolylövésbe tódult, hogy hallja a legújabb részleteket, megvitassa őket, és pletykáljon. Dawsonban éppannyit beszéltek, mint amennyit ástak. Akiknek semmi esélyük vagy lehetőségük nem volt a sikerre, nem birtokoltak egyetlen bányatelket sem, és aranyat is csak más kezében láttak, szívesen beszélgettek a többiekkel a munkáról, a bányatelkekről és az aranyról. Lelkesítő és izgalmas téma volt, és számukra ez volt az egyetlen téma a világon. Olyanok voltak, mint egy közös betegség sújtotta kis közösség betegei, akik sosem találkoztak anélkül, hogy tüneteikről beszéljenek. Valójában mindannyian betegek voltak, mind ugyanattól a szörnyű kórtól és láztól szenvedtek: az aranyláz emésztette az agyukat.

A pult egyik végénél, közte és a hátsó fal között egy lány állt, és közömbös tekintettel szemlélte a körülötte hullámzó, nyüzsgő tömeget. A férfiak egymást lökdösve próbáltak a zsúfolt pulthoz férkőzni. Inkább magas volt, mint alacsony, erős testalkatú, és durva ruhájában is szép alakja volt. Térdig érő, hosszú gumicsizmát viselt, amely térdnél találkozott rövid szarvasbőr szoknyájával. Felsőrész helyett csak egy durva, egyenes szabású kabát volt rajta, amelyet széles bőröv szorított a derekához; az övbe két revolvert tűzött – nem hivalkodóan, de azért jól láthatóan. Rövidre vágott hajából csak néhány sötét, selymes fürt kandikált ki alacsonyan a szemöldökére húzott fókabőr sapka alól. Sötét szeme félig megvető, félig fáradt kifejezéssel figyelte a jelenetet, s tekintete néha megvetőbbé vált, amikor azt látta, hogy a csapos a bőkezűen odaszórt aranyporból egy ital árának két-háromszorosát söpri be a pultról egy bányász után, aki már majdnem túl részeg volt ahhoz, hogy odatántorogjon a bárpulthoz. Nagyon vonzó arca volt, amely újra meg újra magára vonta a tekintetet, valahányszor az megpróbálta összeegyeztetni arckifejezésének különös elszántságát, sőt keménységét lágy, szabályos vonásaival és üde, telt, rózsás ajkaival. A bányászok alig figyeltek rá, ő pedig bizonyosan nem tett semmit azért, hogy felhívja magára a figyelmet. Fásultan támaszkodott a pulthoz, egyik könyökét a deszkára téve, és némán, mozdulatlanul figyelte ezt az izgatott, mohó

emberáradatot. Abban a pillanatban semmi más nem járt az eszükben, és ajkukon sem volt más szó, csak az arany. Arany! Arany! A gondolat úgy szorította az agyukat, ahogy a lázat érzi az ember a testében, a szó pedig a legszebb zenénél is édesebben csengett a fülükben. Arany! A szótag szájról szájra járt, míg a levegő is sárgás árnyalatot nem öltött a szürke dohányfüst fölött.

Az újonnan érkezők utolsó csoportjával egy húszas évei elején járó, karcsú fiatalember is betért. Miután nagy nehezen elverekedte magát a zsúfolt pultig, a lány sarkának közelében találta magát. A lány ránézett, sötét szemével kritikusan végigmérte az arcát. Élesen elütött a körülötte állóktól: vékony, finom alkatú volt, sápadt, jóképű arccal és asszonyosan gyengéd, együttérző kifejezéssel. Érezte, hogy a lány figyeli, ezért odapillantott, majd újra ránézett. Poharából kortyolgatva, lopva többször is felé sandított, s bátortalan pillantásai végül megnevettették a lányt. Amikor legközelebb találkozott a tekintetük, a lány hangosan felnevetett, és egyszerre szólaltak meg.

– Maga új itt, ugye? – kérdezte a lány.

– Még nem láttam itt magát – mondta a fiatalember.

– Azt hinné az ember, hogy láthatott volna – felelte könnyedén a lány –, de nem járok ide túl gyakran, pedig az apám vezeti ezt a helyet.

– Maga Poniatovszkij lánya? – kérdezte meglepetten, mert nem tudta összeegyeztetni ezt a feltűnő fiatal nőt azzal a csúf kis lengyellel, akit a szalon tulajdonosaként ismert.

A lány bólintott.

– Igen, Katrine Poniatovszkij a nevem. És magáé?

– Stephen Wood – felelte szerényen.

– Miért jött ide, bányászni? – kérdezte a lány. Kérdései egyenesek voltak, de az üde, fiatal hangban, amely feltette őket, semmi udvariatlanság nem volt.

A fiatalember mélyen elpirult. A pír az arcán át egészen világos, sima hajáig felszaladt, majd végigterjedt a nyakán, míg el nem tűnt a kabátgallér alatt.

– Nem… igen… vagyis… hát, úgy értem… most már bányászom – dadogta egy pillanat múlva.

A lány nem szólt semmit. Amikor Stephen rápillantott, látta, hogy a lány elkerekedett szemmel, felvont szemöldökkel néz rá. Ettől a kifejezéstől szép ovális arca egészen elbűvölővé vált, és a fiatalember szíve megnyílt előtte.

– Azért jöttem, hogy valami jót tegyek itt az emberek között… misszionáriusi, vallási értelemben, úgy értem, de… – Megint elhallgatott, kínos zavarban.

Katrine felnevetett.

– Egyelőre félretette a vallást, hogy egy kicsit bányászkodjon, meggazdagodjon, aztán újra a vallással foglalkozzon – mondta.

A fiatalember még jobban elpirult, és idegesen forgatta a poharát a pulton.

– Semmi baj – mondta a lány kisvártatva, nyugtató hangon. – Ez a világ egyik olyan zuga, ahol mindannyian mások vagyunk, mint bárhol másutt. Amint ideérnek a férfiak, megváltoznak. Mindent elfelejtenek, és egyenesen az arany után vetik magukat. Mintha valami őrület lenne a levegőben. Másutt végezhetne missziós munkát, de itt mindenkinek ásnia kell, magának is. Nem tehet róla az ember. Van bányatelke?

A fiatalember arca ismét elsápadt.

– Igen – felelte halkan. – A bányatelek csábított ide. Úgy hiszem, az egyik legjobb, a nyugati szurdokban, alig tíz mérföldre innen.

Új bányászok tolakodtak a pulthoz, és a tömeg köréjük préselődött. Stephen és Katrine félrehúzódtak, hogy helyet adjanak nekik, majd háttal a falnak álltak, és a fejek hullámzó tömegén át az ajtót figyelték.

– Nézze csak, ki jön be – mondta hirtelen Stephen a társának, amikor kinyílt az ajtó, és fehér köd kavargott be rajta, majd két-három férfi lépett be. – Henry Talbot. Az övé a szurdokban az enyém melletti bányatelek. Most talált újabb adag aranyat, és hamarosan az egyik leggazdagabb ember lesz itt.

A lány nyújtogatta a nyakát, hogy jobban lássa az előtte álló fejek között, és bár senki sem mondta meg neki, melyik újonnan

érkezőre figyeljen, ösztönösen arra a férfira szegezte a tekintetét: egy meglehetősen magas, karcsú alakra, sápadt arccal és feltűnő vonásokkal. A férfi a pult felé indult, aztán észrevette Stephen jelzéseit, elmosolyodott, és odament hozzájuk.

– Mit keresel itt lent? – kérdezte Stephen-től, de Katrine-re nézett, aki közben az ő arcát tanulmányozta.

– Miért, Poniatovszkij kisasszony társaságát élvezem – felelte Stephen, és meghajolt. A barátja is meghajolt, aztán mindhárman nevettek, mert ösztönösen érezték, hogy barátok. Aligha lehetne igazabb a mondás: „A jó külső örökös ajánlólevél." Ennek a három embernek az arcán ott volt az ajánlólevél, és mindegyikük elégedett volt a másik kettővel.

– Elég jól ismerem az édesapját – jegyezte meg Talbot. – Ez a „Pisztolylövés" már azelőtt is intézmény volt, hogy idejöttem, de nem tudtam, hogy van egy lánya.

– Nem – mondta Katrine nyugodtan. – Gondolom, nem is tudhatta. Apával nemrég összevesztünk egy kicsit, azóta egyedül élek a Szerencsesor egyik kis kunyhójában. Ismeri?

– Nem – felelte Talbot. – Nagyon ritkán járok be a városba, csak ha friss készletre van szükségem. Szinte mindig a bányatelepen vagyok. Akkor egészen egyedül él? – tette hozzá, miközben csodálkozva nézett rá. A lány feltűnően szép volt, és bizonyosan nem lehetett több húszévesnél, de erős, nemes vonású alakja, nyugodt viselkedése, magabiztos tartása és az övébe tűzött pisztolyok katonás elrendezése valamelyest kevésbé tette meglepővé, hogy egyedül él.

– Bizony – mondta nevetve. – Ó, mindig is hozzászoktam, hogy magamról gondoskodjam.

– De nem érzi magát rettenetesen unatkozónak és magányosnak?

– Néha – felelte a lány. – De sokkal szívesebben élek egyedül, mint valakivel, akivel nem jövök ki.

Mindkét férfi ismerte az öreg Poniatovszkij ivási szokásait, így csendben együtt éreztek a lánnyal. Elhallgattak, és figyelték, ahogy egyre több bányász érkezik.

– Nos – mondta Katrine néhány másodperccel később, és kiegyenesedett, miután addig támaszkodott –, azt hiszem, most már hazamegyek. Olyan zsúfolt lesz itt mindjárt, hogy levegőt sem kapunk.

A férfiak egymásra néztek, majd egyszerre szólaltak meg:
– Elkísérhetjük a kunyhójáig?

Katrine elmosolyodott. Csinos, incselkedő mosolya gödröcskéket varázsolt bársonyos arcára, és beragyogta egész arcát.

– Miért is ne? Örömmel.

Mindhárman együtt mentek ki. Odakint a hideg olyan halálosnak tűnt, hogy Talbot a szája és az orra elé húzta a gallérját; képtelen volt szembenézni vele. A lány azonban mintha észre sem vette volna a hideget. Nevetve, vidáman beszélgetett a széllel szemben, miközben végighaladtak az utcán. Még mindig havazott: finom, porszerű hó lebegett a levegőben, olyan könnyű volt, hogy szinte észre sem lehetett venni. Katrine ruganyos léptekkel sietett végig a járdán, a két férfi pedig mellette gázolt. Micsoda járda volt ez: nyáron csupa sár, olvadt hó és felgyűlt szemét – Dawson lakói ugyanis nem vesződtek azzal, hogy a hulladékot az erre kijelölt helyre vigyék. Egyszerűen kidobták a kunyhójukból, néhány méternyire az ajtótól, és homályosan azt feltételezték, hogy talán elköltöznek máshová, mire a szemét rendesen elrothad. Most minden keményre fagyott, borzalmasan egyenetlen volt, és mély kátyúk szabdalták. Keskeny deszkákat fektettek rá, amelyeket most vastag jégréteg borított; jobb volt elkerülni őket, mert veszélyes sávot alkottak az ösvény közepén. Katrine ügyet sem vetett ezekre az apró akadályokra, nagy gumicsizmájában könnyedén lépkedett, és végig beszélgetett, tréfálkozott. Az utca végén, a sarkon egy nagy faépület állt: két gerendaházat egybeépítettek, és szalonná alakítottak. Kívül, bádogernyők alatt lámpák égtek, a szemöldökfára pedig fehér betűkkel a „Tánc” szót festették. Katrine hirtelen megállt.

– Menjünk be táncolni – mondta, és Talbot felé fordult, mintha ösztönösen tudná, hogy ő nagyobb valószínűséggel mond igent.

– Ha szeretné – felelte a gallérja mögül. – De tud táncolni azokban a csizmákban?

– Ó, én bármiben tudok táncolni – mondta Katrine nevetve.

– Ó, ne menjünk be. Gyerünk – tiltakozott Stephen, és megpróbált gyorsan elhaladni a szalon mellett.

– Miért ne? – kérdezte Katrine. – Még túl korán van lefeküdni. Jöjjenek be, én fizetek. Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, kitárta az ajtót, és egyik kezével tartotta nekik, míg a másikkal letett három negyeddollárost egy kis bakra közvetlenül odabent, ahol egy öregember szedte a belépődíjat.

Nagy, hosszúkás terem volt, közepén egy válaszfal húzódott végig, amely két részre osztotta. Az elsőben álltak ők, és ott volt a bárpult, a hátsó részt pedig teljes egészében a táncnak szentelték. Stephen leült a belső részre néző padra, és elhatározta, hogy nem mozdul el a helyéről. A terem túlsó végében alacsony emelvény állt, rajta néhány igen ütött-kopott külsejű zenész, akik gyenge hegedűiken rángatózó dallamot játszottak. A terem eléggé megtelt, Stephen pedig úgy érezte, még soha nem látott ennyire sokféle társaságot. Voltak ott a legdurvább, legnehezebb ruhát viselő bányászok, munkások, málhások, néhány őslakos, pár fiatalember, aki rendkívüli erőfeszítéseket tett az estélyi öltözetért, valódi ingmellest és gyémánt inggombokat viselő fekete minstrel-énekesek, és régi bársonyszoknyás, egymáshoz nem illő felsőrészű lányok. Itt-ott, a falnak támaszkodva, tétlenül, üres tekintettel figyelt egy másfajta alak: diák, művész, újságíró vagy úriember bányász. Aligha akadt olyan embertípus, akit ne lehetett volna megtalálni ebben a teremben.

Talbot a lány ragyogó, csillogó arcára nézett, amikor beléptek, majd szó nélkül átkarolta a derekát, és elindultak a durva deszkapadlón.

– Jól táncol – jegyezte meg Katrine hosszú hallgatás után, amely alatt mindketten átadták magukat a mozgás egyszerű örömének. – Biztosan sokat gyakorolt, mielőtt idejött.

Talbot mosolyogva nézett le a lány csodáló szemébe.

– Igen – mondta, külföldi követségekre, angol báltermekre és a sok fényes parkettára gondolva, amelyet már koptatott a lába. – Angliában.

– Te jó ég! Fogadok, maga nagyvilági ember! – jegyezte meg a szalontulajdonos lánya.

– Mégis – felelte nevetve –, még soha nem volt olyan partnerem, aki olyan tökéletesen táncolt volna, mint maga.

– Ez igazán kedves magától – felelte Katrine, és örömében elpirult. Aztán ismét átadták magukat a néma élvezetnek.

A tánc végén visszatértek Stephenhez, és ugyanabban a sarokban találták, ahol bús arccal figyelte a termet. Katrine kipirulva, csillogó szemmel leült mellé a lépcső szélére.

– Olyan nyomorultul fest – mondta. – Táncoljon velem, attól majd felvidul.

– Nem tudok táncolni – felelte Stephen kurtán.

– Majd megtanítom – ajánlotta Katrine, állát a kezére támasztva és felnézve rá.

Stephen dühösen elvörösödött.

– Nem arról van szó… a lelkiismeretem nem engedi.

– Majd elfeledtetem magával a lelkiismeretét – mondta édes, skarlátvörös ajkán elbűvölő mosollyal.

Stephen felé fordult, és rábámult; szemében hirtelen rémület villant. A lány teljesen nyugodtan és zavartalanul nézett vissza rá. Nem látott semmi rosszat abban, amit mondott. Számára a lelkiismeret afféle bosszantó dolog volt, amelyről tudta, hogy bármikor váratlanul gyötörni kezdheti az embert; és ha valaki el tudja vele feledtetni, hogy van neki, hát bizonyára hálát érdemel. Stephen nem talált szavakat. Csak bámulta, és szemében egyre nőtt a néma rémület és félelem. Katrine kivárta azt az időt, amelyet ésszerűnek tartott ahhoz, hogy a férfi válaszoljon vagy elfogadja az ajánlatát. Aztán felállt, és Talbothoz fordult, aki derűsen figyelte őket.

– Szomjas vagyok. Igyunk valamit – mondta. Átsétáltak a termen a túlsó végébe, ahol a bárpult állt. Könyökkel utat törtek maguknak a pulthoz, és vártak, hogy kiszolgálják őket. A férfiak

többsége láthatóan ismerte Katrine-t, és helyet csinált neki. Szinte mindegyikükhöz volt egy csipkelődő szava, egy biccentése, mosolya, nevetése vagy barátságos üdvözlete. Talbot ezt is észrevette, meg azt is, hogy bár a férfiak bizalmasan viselkedtek vele, egyikük sem volt goromba. Bármilyen durvák voltak is, nem tiszteletlenkedtek vele. Talbot azon töprengett, vajon az erkölcsei vagy a pisztolyai miatt van-e ez így.

– Ki a barátja? – kérdezte mellette két-három hang, miközben várakoztak.

– Talbot úr, az egyik szerencsés! – felelte Katrine készségesen. – Van egy bányatelke odafent a szurdokban, ami milliókat hoz neki – vagy majd hoz – tette hozzá huncutul. A férfiak kíváncsian végigmérték Talbotot. Még durva bányászruhájában is teljesen más volt, mint ők. Karcsú, magas és arányos, formás fejjel és alakkal, hosszú nyakkal és finom, nyugodt arccal, olyan férfi volt, amilyennel London Bond Streetjén vagy New York Broadwayjén gyakran találkozni, a Klondike-on azonban ritkábban.

– Nos, ha ez igaz, pajtás – mondta lassan egy zömök, rövidre nyírt hajú férfi, miközben közelebb húzódott hozzá –, biztosan nem bánod, ha meghívsz minket egy italra?

– Örömmel – felelte Talbot kedves mosollyal. – Mit kérnek?

A javaslatról tartott szavazás eredményeként tíz forró whiskyt és két forró rumot rendeltek, az utóbbit maguknak Talbotnak és Katrine-nek. Talbot soha nem ivott szeszes italt, és a szegényes szalonokban felszolgált förtelmes főzeteket utálta. Mégis a kezébe vette a poharát, hogy kimutassa barátságos szándékát, majdnem színültig töltötte vízzel, aztán alig bírta meginni. A folyadék vörösen izzó kés pengéjeként égette a torkát. Katrine egyenesen a pultról vette el a sajátját, és egy hajtásra felhörpintette, láthatóan ízlett neki.

– Nos, Jim – mondta a mellette álló fiatal bányásznak –, hogy megy mostanában a szerencséd?

– Sehogy – felelte komoran. – Amióta eljöttem a régi helyről, minden alkalommal vesztettem a „Sally White”-ban.

Talbot azt hitte, bányatelkekről beszélnek, és a férfi a munkájára gondol. Ezért amikor Katrine egy pillanattal később felé fordult, és gyorsan azt mondta: „A Sally White a következő utca harmadik helye", meglehetősen zavarba jött. Ritkán járt be a városba, és kevéssé érintkezett az ottani, számára ellenszenves élettel és társasággal, így semmit sem tudott a város legfőbb időtöltéséről és bűnéről: a szerencsejátékról. A szalonok bakasztalainál gyorsabban és könnyebben lehetett vagyonokat szerezni és elveszíteni, mint odafent a bányatelkeken. Alig figyelt arra, amit Katrine mondott, és nem kérte, hogy magyarázza meg. A lány gyönyörű volt és remekül táncolt, de Talbot nem kedvelte a bárpultnál összegyűlt társaságot, és csak azt akarta, hogy elvigye őt onnan.

– Készen áll még egy táncra? – kérdezte, amikor a hegedű ismét nyikorogni kezdett.

Katrine bólintott, és már fordultak is el, amikor egy hang a válla fölött megszólalt:

– Ma este azért nem feledkezik meg teljesen rólam, ugye?

Katrine hátrafordulás nélkül válaszolt:

– A következő az öné lehet, ha odajön érte.

Aztán táncba kezdtek, és Talbot a következő tíz percben megpróbálta elfelejteni, kizárni a körülötte zajló nyomorúságos, hétköznapi jelenetet, és megpillantani régi életét, amely most olyan távolinak tűnt – ahogy az ember megpróbálja újraálmodni az előző éjszakai álmát.

Stephen komoran figyelte a lányt a sarokból, ahol végig ült. Most nem Talbottal táncolt. Stephen látta, hogy Talbot is őt figyeli a terem túlsó feléről, a falnak támaszkodva. A lány egy olyan férfival keringőzött, akit Stephen még sohasem látott, és aki nyilvánvalóan minden tekintetben idegen volt ezen a helyen és a környékén. Fiatal volt, meglehetősen jóképű, és olyan könnyedén táncolt, mintha egy New York-i bálteremben volna. Bal kezével Katrine kezét fogta, és magasra, a nyakához és a vállához húzta; jobb karját a lány dereka köré fonta, és olyan

közel vonta magához, hogy a két alak egyetlen testté olvadt össze, miközben együtt suhantak át az egyenetlen padlón. Katrine teljesen átadta magát a tánc örömének. Amikor arca Stephen felé fordult, a férfi látta, hogy a lány szeme félig lehunyva, ajkán pedig mély elégedettséget sugárzó kis mosoly ül. A fiatalember arcáról is lerítt, hogy elmerült a táncban, és megfeledkezett a környezetéről. Arckifejezésében, valamint összefonódó alakjuk különös könnyedségében és ringásában volt valami, ami vad, féltékeny haragot ébresztett Stephenben. A teljesen pártatlan szemlélő számára, aki csak mozdulataik rendkívüli kecsességét látta – amelyet sem a durva ruhájuk, sem az egyenetlen padló, sem a szánalmas zene nem tudott elrontani –, a két táncos harmonikus, magával ragadó látványt nyújtott. Stephen számára, akinek látóköre természeténél fogva szűk volt, és most a kibontakozó szenvedély közelgő vaksága is elhomályosította, bűnös, visszataszító látvány volt. Amikor másodszor is hangtalanul elsuhantak mellette, továbbra is elveszve az élvezet álmában, és a lány lecsukódó pillái alól rásiklott a tekintete, világosan anélkül, hogy meglátta volna, Stephen felpattant, mintha az útjukba akarna állni, aztán visszafogta magát. Miután elhaladtak, átvágott a termen Talbothoz.

– Látja, hogyan táncol? – kérdezte izgatottan, minden bevezetés nélkül.

Talbot bólintott.

– Észrevette, hogyan táncolnak? Erre gondolok.

Talbot halkan felnevetett.

– Ez nem tánc, hanem…

Stephen arca tompa vörösre pirult.

– Szégyenletes. Meg fogom állítani – motyogta.

– Kedves barátom, ne feledje, csak ma este találkozott vele.

– Nem érdekel. Nem szabadna így táncolnia.

– Nekem sem tetszik – felelte Talbot –, de nem avatkozhat közbe.

– De igenis közbe fogok avatkozni.

– Jobban járna, ha nem csinálna magából bolondot – felelte Talbot, és kezét a másik férfi karjára tette.

– Hagyjon békén – mondta Stephen, és durván lerázta magáról, miközben a két vétkes, továbbra is ugyanúgy táncolva, feléjük közeledett.

Stephen megvárta, amíg egészen vele szembe érnek. Aztán előrelépett, megragadta a lány karját, és lerántotta onnan, ahová a fiatalember a nyaka mellett emelte. Mindkét táncos hirtelen megállt, a férfi pedig Stephen felé fordult; arca haragtól lángolt, szeme villámokat szórt.

– Mit jelentsen ez, az ördögbe is, uram? – kérdezte dühösen, és egészen közel lépett Stephenhez, aki Katrine arcára szegezte tekintetét. A lány arca ragyogott és úgy mosolygott, mint egy gyermeké, akit boldog álmából ébresztettek fel.

A férfival nem törődött, a lányhoz beszélt.

– Ma este többé nem táncolsz – mondta nyomatékosan, komor hangon.

A fiatalember arca vörösből lilára váltott. Szitkozódva a csípőjéhez kapott, és már félig kihúzta a pisztolyát, amikor Katrine előrelépett, és megragadta a csuklóját.

– Na, ne bolondozz! Úgyis elfáradtam, Dick. Holnap este táncolok veled. Ő Stephen Wood úr. Wood úr – Peters úr. Na, menjünk, igyunk valamit. Nem akarom, hogy miattam bárki is összeverekedjen.

Mosolyogva a két férfi közé állt, akik némán, villámló tekintettel méregették egymást. Bosszantotta, hogy félbeszakadt a tánc, Stephen közbelépését azonban nagy elismerésnek tekintette saját vonzerejére nézve, ezért megbocsátott neki. Ugyanakkor nem akarta, hogy hiúságát még vérontással is legyezgessék. Természete kissé kemény volt, de nem kegyetlen. Hátat fordított a férfiaknak, és nagyon lassan elindult a bár felé. Úgy követték, mintha az ő léptei mágnesből, az övék pedig acélból volnának. Talbot is velük tartott, és néhány perc múlva már mind a négyen a pultnál álltak, pohárral a kezükben.

Peters Katrine közelében maradt, ő és Stephen pedig egy szót sem váltottak. Katrine élénk beszélgetést folytatott a másik két férfival.

– Hazakísérhetem? – kérdezte tőle Peters váratlanul, félbeszakítva a társalgást.

– Nem – felelte Katrine könnyedén. – Holnap este, de ma nem. Van kísérőm. – Stephenre és Talbotra mosolygott.

– Akkor jó éjszakát. – Talbot felé biccentett, majd Peters távozott, ügyet sem vetve Stephenre, aki amióta a lány lemondott a táncról, feltűnően elégedettnek látszott magával, és most pohárral a kezében állt, tekintetét Katrine arcára szegezve.

– Azt hiszem, most már tényleg hazamegyek – mondta. – Jól éreztük magunkat. Csak azt sajnálom, hogy nem csatlakozott hozzánk. Mindig ilyen jó fiú? – kérdezte ártatlanul Stephentől. A férfi haragosan elvörösödött, de nem szólt semmit.

Néhány másodperccel később már a Szerencsesor felé tartottak. Katrine megállt az egyik legcsinosabbnak látszó kunyhó előtt, amelynek sárga rolója mögül fény derengett, és megköszönte nekik, hogy hazakísérték. Mindketten szívesen megnézték volna belülről is, de a lány nem hívta be őket. Nagyon kedvesen jó éjszakát kívánt nekik, aztán, még mielőtt felfogták volna, már el is tűnt odabent.

Lassan mentek végig a soron, egymás mellett. Következő feladatuk az volt, hogy szállást találjanak éjszakára, és mindketten úgy érezték, szívesen elfogadnának egy ágyat és néhány órányi pihenést.

– Ott van Bill Winters – szólalt meg Stephen egy pillanatnyi csend után. – Azt mondta, ha bejövünk a városba, mindig nála szállhatunk meg. Menjünk, próbáljuk meg.

– Tudod, hol van a kunyhója?

– Azt hiszem. Forduljunk le itt. A következő utca lesz, azoknál a kis fekete kunyhóknál.

Gyorsan továbbmentek Stephen útmutatását követve, és egy kátránnyal bevont kunyhósor felé tartottak, amely fényes feketének tetszett a ragyogó holdfényben. Amikor odaértek, zavarba jöttek: mindegyik kunyhó annyira hasonlított a

szomszédjára, Stephen pedig bevallotta, hogy elfelejtette a számot, noha Bill megadta neki.

– Hát, próbáljunk meg bármelyiknél – mondta türelmetlenül Talbot, miközben Stephen tanácstalanul álldogált. A járdán álltak, amely most csúszós jégboltozatként húzódott a két alacsony, fekete kunyhósor között. Egyikben sem égett fény; két óra volt, és csak a hold világította meg az utcát. Talbot érezte, hogy a bajusza az arcához fagy, bal szemét pedig hamarosan teljesen lezárja a pilláira fagyó jég. Ennyi elég volt ahhoz, hogy az ember türelmetlenné váljon. Stephen nem mozdult, ezért Talbot odament a legközelebbi kunyhóhoz, és bekopogott. Sokáig vártak, de végül odabentről egy kéz tapogatózni kezdett a retesz után, és az ajtó résnyire kinyílt. A résen át meleg levegő áradt ki, dohány és füstölgő fa szagát hozva magával; odabent sötét volt.

– Ez Bill Winters kunyhója? – kérdezte Talbot, mire az ajtó szélesebbre tárult.

– Azt hiszem, igen – felelte egy hang. – Nahát, Talbot úr és Wood úr! Jöjjenek be, uraim.

Talbot és Wood átléptek a küszöbön, be a sűrű sötétségbe, az ajtó pedig becsukódott mögöttük. Rövid neszezés hallatszott, miközben Winters lámpát keresgélt, aztán gyufát gyújtott, és meggyújtott egy kis bádoglámpát a falon. Fényénél egy tágas kunyhó tárult eléjük, közepén nagy kályhával, amely körül négy-öt férfi feküdt aludva, prémekbe vagy takarókba burkolózva, lábukat a kályha felé fordítva.

– Gondolom, éjszakára keresnek ágyat – folytatta Winters. – Már mind lefeküdtünk, de azt hiszem, még két ember elfér.

Wood és Talbot is bocsánatot kért, amiért megzavarták, de Winters hallani sem akart erről.

– Ugyan, hagyják már – mondta, miközben előrehúzott két bakot, és takarókat terített rájuk. – Maguk ketten olyan átkozottul udvariasak, hogy nem is illenek ebbe a városba. Nem természetesek itt, az biztos.

Átlépett a szanaszét heverő férfiakon, kerülgette őket, néha rájuk is lépett, de egyikük sem ébredt fel annyira, hogy álmos

motyogásnál és egy átfordulásnál többre teljen tőle. Wood és Talbot az ajtó közelében várakozott. Billnek fél órájába telt, mire úgy rendezte el az ágyaikat, ahogyan jónak látta, eloltotta a lámpát, és visszahúzódott a saját sarkába. Aztán ismét sötétség és csend borult a füstös helyiségre.

A férfiak alacsony bakjai kemények és rugalmatlanok voltak, az összehajtott takaró pedig silány matracnak bizonyult. A kunyhó levegője fülledt és nehéz volt, Talbot feje közelében pedig a kályhát telepakolták nedves fával, hogy egész éjjel égjen; minden repedésből vékony, maró füstcsíkok szivárogtak. Stephen még sokáig nem hunyta le a szemét, miután lefeküdtek. A kunyhóban teljes csend honolt, csak a nehéz lélegzetvétel hallatszott. Nyitott szemmel feküdt, a sűrű sötétségbe bámulva; ezer fájdalmas, kimerítő gondolat szurkálta az agyát. Talbot fáradtan, a fizikai kimerültségtől elcsigázva, de lelkileg nyugodtan, szándékában és reményében rendíthetetlenül, mély, békés álomba merült, amint a feje a párnára ért. Most már csak a munkának élt; eljött az éjszaka, amikor nem dolgozhatott, ezért aludt, hogy másnap újra munkához láthasson.

Amikor a reggel halványszürke fénye beszivárgott az alacsony, keskeny helyiségbe, már nem volt túl korán, hiszen az éjszakák most jóval hosszabbak voltak a nappaloknál. Talbot ébredt fel elsőként az alvók közül. Újra megrakta a kályhát, amely a hosszú éjszaka során leégett, majd kisurrant.

Mire visszatért, Bill és a többi férfi már mind ébredezett, Stephen pedig a bakján ülve dörzsölte vörös, fáradt szemét.

– Nos, pajtás, mit tervezel mára? – kérdezte néhány perccel később, amikor egy pillanatra magukra maradtak a kunyhóban.

– Mit tervezek? – kérdezte vissza Talbot meglepetten, és felnézett a kávéról, amelyet Bill utasítására éppen a kávéfőzőbe öntött. – Hát, ha összeszedjük az összes szükséges holmit, és délután visszaérünk a bányához, bőven lesz tennivalónk.

– Ó, a lányra gondoltam.

– Milyen lányra? – kérdezte Talbot. Megállt, és Stephen arcába nézett.

– Arra a lányra, akivel tegnap este táncoltál, a kocsmáros lányára, Katrine Poniatovszkijra. Kell ennél pontosabb azonosítás? – felelte gúnyosan Stephen, és kissé szélesebbre nyitotta nehéz szemhéját.

– És mi van vele? – kérdezte Talbot, várakozóan nézve rá.

– Ó, hát nem tudtam. Azt hittem, talán mégsem megyünk vissza ma, ennyi az egész – felelte Stephen kissé megszeppenve.

Érzékeny, lobbanékony természetének, amely minden új benyomásra nyitott volt, és könnyen elterelődött a figyelme, akár egy pillangónak, amelyet minden útjába kerülő virág színe magához vonz, a tegnap esti eset sokat jelentett. Talbotnak, aki önmagába zárkózott, elszánt és összeszedett volt, semmit sem jelentett. Most csaknem megvetéssel nézett a barátjára.

– Olyan gyönyörű, és olyan jól táncol – folytatta sietve Stephen, aki a másik férfi tekintetétől ostobának és kényelmetlennek érezte magát.

– Nem azért jöttem ide, hogy lányokkal táncoljak – vágta rá Talbot, és a kályhához ment. Éppen ekkor jöttek be a többiek, véget vetve a beszélgetésnek.

A szoba közepén álló durva faasztalnál együtt reggeliztek. A kávé mentette meg az étkezést: a férfiak mintha életre keltek volna a forró ital élénkbarna sugárjától. Mohón, szeretettel és várakozással figyelték, ahogy Bill a vastag csészéikbe önti.

Amint befejezték az étkezést, Talbot a szemébe húzta a kalapját. De mielőtt elhagyta volna a kunyhót, Stephenre pillantott, aki határozatlanul álldogált a kályha mellett.

– Mindent beszerzek, amire szükségem van, és legkésőbb kettőre visszajövök ide. Ha akkor itt vagy, együtt indulhatunk; ha nem, előremegyek. – Ezzel kilépett.

Stephen még ott időzött a kályha mellett. Aztán Billel beszélgetni kezdett a legújabb coloradói aranyleletekről, és mindketten azon töprengtek, vajon mennyivel több aranyat találtak azóta, hogy hét hónappal korábban utoljára hírt kaptak. Együtt pipáztak, majd Bill azt mondta, leugrik a „Pisztolylövésbe". Stephen ugyanolyan határozottan húzta a

fejére prémes sapkáját, ahogy Talbot a kalapját, aztán elindult Katrine Szerencsesorban álló házához.

Olvasson tovább: A Klondike-i lány

Ez a(z) A Klondike-i lány ingyenes előzetese a Library of Alexandria kínálatából.

Olvassa és hallgassa a teljes könyvet és több mint 200 000 másikat 90 napig ingyen:

https://libraryofalexandria.com/hu/products/a-girl-of-the-klondike